

Publicerad 2022-05-09 09:11 av Solstrale

Solstrale... Vatten är vår källa till liv. Ger oss liv och kan ta liv. Vi är beroende av vatten. När det sinar står vi tvingade att flytta från våra marker. Utan vatten inget liv. Vad vatten kan forma och skapa är magnifikt! Var rädd om vattnet!

Vad vatten kan forma // Diktnovell

strömmen aktas skall i Luleåvattnet

stod vid en enslig vriden trädstam

nedanför strandkanten älvens fors

i den stridaste strömmens virvelpar

kände jag viljan att stiga ned rivas sönder

kylströmmat vatten virvlade kring

huvudet tills det blev svårt att tänka

hårflätorna slets upp håret böljade fritt

läpparna vitnade händerna stelnade

då kunde jag se vidundret isjungfrun

hennes kjol var pyntad i rimfrostersor

hårets svarta man täckt av iskristaller

blek som porslin var hennes glansfulla hy

sinnena gav vika som en glasklar vinteris

sveptes ut i den strida strömmens virvelpar

strandade i ett grönprunkande Roslagen

snödroppar krokus blåsippor vitsippor

som under storvuxna ekar flyttat in

fyraåringen i mig som längtat hela livet

få vandra insupa havängarnas orkidé doft

flätade ihop den mjukböljande hårmanen

reste mig varm i vårsolens aftonbugning

födde mig på nytt medan aftonsolen rodnade

kärleken gav fyra barn till grönskans dalgång

gryningsljuset väckte liv i generationer av livskraft

sinnena har frukostmöte

de skall bestämma sig nu

denna morgon för hur

denna veckan skall bli

envisheten har bestämt allt

men lägger helt ned sitt veto

nu tar insikten vid och visar

på att det finns hänsyn att ta

modet håller upp sin hand där

vill visa på krafttag och handling

men omsorgen bromsar ber om

att få ge vila till kroppens celler

cellerna säger att det är rätt tid

att ta hand om vad som gått sönder

för måste de vänta en dag till då

kommer det göra väldig stor skada

när mötet är klart vill alla äta en bit

av den framställda frukosten på bordet

två hårdmackor med ost, kaffe, fil, äpple

ett glas juice att inta på fina balkongen

sakta steg för steg rör hon sig lätt svävande... det är hon som vandrar stilla...

varsamt ser hon sig omkring... suger in intryck för intryck och skapar sig en bild... detta imaginära foto av vad hon såg spelar hon upp... om och om igen spelar hon upp bild för bild över den tomma kanvasen... sakta

penseldrag för penseldrag växer bilderna fram... oväntade uttryck ger oväntade intryck... bilderna som vandrar genom betraktarens inre... som om hon visste vad du sökt... hon vet vad du har missat på din hastiga förbispringande promenad... hon är den som vandrar stilla för att ge varje liten del av världen sin lov att få bli sedd... när du står där inför hennes verk vet du att hon ser din längtan efter att upptäcka världen...

hon smyger förbi dig obemärkt utan minsta knyst... hennes andetag ljudlösa som en skuggas... du kan inte förmå dig att greppa eller förstå dig på henne... självklart är det frustrerande och väcker lusten i dig att vanmäktigt raljera... hon är nog en kuf... en märklig streber och kanske något folkskygg... hon lockar dig med sin existens till uttalanden om en annan människa som nog mer vittnar om det uppenbara... de förutfattade meningarna om vem en konstnär är och kan vara... och att se eller uppmärksamma var just vad som påkallat ditt intresse och imponerade på dig att hon förmår...

svårt är att återta självrespekten inom dig efter allt snack om henne... om du nu har fel eller ännu värre tänk om du har rätt... eller också detta tänk om någon annan nu tänker snett om dig för du raljerat och varit imbecill... kanske ska du lägga ett gott ord för henne och vitsorda henne på något vis för att kompensera... men nej du har ju redan fått alla att tro du känner henne och hennes knepigheter... vem ska beskylla dig för förtälet ändå då alla var lika bra kålsupare...

och så kommer det oväntade att ske... och hon som vandrar stilla får den där utmärkelsen... sedan hamnar hon i hemma hos... en ordningsam människa som vet vad hon gör och har fullt fokus på glädje och kärlek i livet... du som kallat henne wanabee-konstnär... ingen bohemisk, streber eller snurrpanna... det visar sig nu bland dem du raljerat att de flesta väckts till nyfikenhet om myten kring hon som vandrar stilla... och du framstår nu själv som mindre trovärdig och till och med som en mycket tråkig människa... ja nu tycks du vara hon som bara ser fel hos andra och missunnar andra framgång...

hon vandrar stilla av en anledning... livet må vara kort ja, eller lika gärna må livet vara långt så vad är bäst att göra... hon kände redan vid födseln, varför jäkta och fläkta... hon hade sett turisterna springa genom sevärdheter, parker och utflyktsmål med kameror... men insöp de atmosfären av en plats... det vill säga allt vad en plats kan inrymma av stämning av olika slag... turisten hade sitt fotografi visst ett bevis för dem varit där... men att ha sett en plats betyder inte det samma som att ha "varit" där... i varat är man till freds med det man möter i nuet... man väger in intrycket och tar med sig en del av dess uttryck och inlemmar det i sitt inre... det är inget fel att jäkta eller springa genom livet i sig... men beakta att du presterat och glömmer att låta livet bara få vara...

hon som vandrade stilla ber oss att reflektera och att rikta våra sinnen emot objektet... objektet för din uppmärksamhet kan vara omgivning, detaljer i den, en annan människa i den och hur denna människa rör sig eller reagerar på miljön den möter... att vandra stilla är för henne själv som att släcka törsten och bota hungern på samma gång... som att sluta längta bort från en sekund till en annan och istället hålla denna sekund och fånga den och sedan nästkommande... likt ett pärlband av klenoder och upplevelser som ges en dignitet och betydelse som inverkar rogivande oavsett vad det är hon ser... detta är vad hon som vandrat stilla vill ge dig... dig själv vill hon ge dig tillbaka...

då och då kan det ske saker du behöver uppmärksamma för att minnas den du är och varför du fick plats på denna underbara planet... om du hyllar, vårdar och ger tid till ditt moderskepp, den plats du kallar ditt hem, jorden, då kommer jorden att blomstra och fungera så länge det finns människor... hon vill visa dig miraklet inom dig som alla människor bär på... det är kunskapen om hur vi alla kan ta hand om vår gemensamma planet och betrakta den just som gemensam...

om några tar och tar kommer det inte finnas någonting att ge till nästa generation människor... då kommer människan aldrig komma att få evigt liv... men när vi betraktar moderskeppet jorden som en gemensam planet börjar vi automatiskt dela med oss... konsekvensen om vi aldrig stannar upp och vandrar stilla är att vi kväver inom oss den kunskap om vår planet vi känner i oss... när vi tystar ned kunskapen och driften att ta hand om moderskeppet vår planet då vänder vi kärleken ryggen och väljer att springa förbi den jord vi älskar...

gå en stilla vandring mot solnedgången och fundera över hur mycket ett enda ögonblick kan förändra världen...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Solstrale med Poeter.se id #66056 innehar upphovsrätten